

Milan Koch

3.10.1948 – 18.11.1974

Dnes 3. října je výročí narození básníka Milana Kocha, který by oslavil 64 let. Milan se narodil v Praze, v mládí chodil do baletu, ale toho raději nechal, taky se učil ve Spolaně Neratovice, po vyučení tam chvíli pracoval, ale taky jej to přestalo bavit. Zkoušel si ve večerních kurzech udělat gympl, ale vydržel to dva roky. Mnohem více jej lákala příroda a tak trampoval (byl v osadě Půlnoc, kde psal kroniku) – v té době byl tramping brán jako symbol vzdoru proti režimu, což s sebou neslo samozřejmě kontroly, prohlídky a zákazy. A to jak ze strany tehdejší Veřejné bezpečnosti tak i agrese ze strany vesničanů, které trampy taky neměli rádi. Milan pracoval jen příležitostně, ale tehdy byla práce povinnost, proto se různě snažil získat pověstné razítko do občanky o dokladu o zaměstnání. Vojenské službě se také vyhnul získáním modré knížky, ale ne na diagnózu č. 307, ale před odvodem si dal velmi silné kafe a odvodovou komisí byl vyřazen pro zbytnělé srdce (tj. na svůj věk měl velmi vysoký tlak). Koncem 60. let chodil Milan na schody k Národnímu muzeu, kde se scházeli vlasatí a svobodomyšlní lidé. A díky honům na „máničky“ začal psát své básně. Milan byl snílek, neustále ve stresu z toho, jak vidí svět kolem sebe a to hodně ovlivnilo jeho básně.

Ke svému psaní také překládal Ginsberga, Bukowského a jelikož chtěl jet jako misionář do Indie, začal studovat jazyk hindí a složil z něj i státní zkoušku, což mu vyneslo i možnost pracovat na indické ambasádě. K osudovému setkání Mirky s Milanem došlo po jejím rozchodu s Mejlou Hlavsovou. Byla to něco jako láska na první pohled, a velmi krátce na to se k ní Milan do Nerudovky nastěhoval. Nerudova ulice byla také zajímavým místem, kde byla vyhlášená hospoda U Slunců, kde se scházeli undergroundoví umělci a taky tam bydlel Zbyněk Fišer (alias Egon Bondy) se kterým se Milan skamarádil. 15.

prosince 1973 se Milan a Mirka vzali – byl to velmi harmonický vztah.

17. listopadu 1974 Milanova sestra se s přítelem stavila u Kochových v Nerudovce a pozvala je k sobě. Milanovi se nechtělo, Mirka ho ale přemluvila, a tak šli. Když jeli do Ďáblic tramvají, Milan Koch ukazoval sestře na nějaké třicátníky a tvrdil, že tolika let se nedožije. Kolem 4. ráno se vraceli domů a byla strašná mlha. Milan se šel ještě před odjezdem vyčůrat. Nevrátil se. Mirka jej hledala, ale nenašla, odjela domů, pak volala na policii. Po týdnu ji dali vědět, že Milan je mrtev – přejeté tělo tramvají našli rychle, ale týden trvalo, než jej identifikovali. Milanovi bylo 26 let.

Na jeho pohřbu zahráli Milanovi kamarádi píseň DG307 očišťování a Pavel Zajíček hodil originální text do Milanova hrobu. Mirka se po pohřbu stáhla do sebe, nenáviděla zvuk tramvají, chodila stále v černém a začala přepisovat Milanovy básně, že až je přepíše, pak půjde za Milanem. Což se přesně 7 měsíců po Milanově smrti na den jeho svátku stalo. Egon Bondy v roce 1975 napsal báseň Muhomůrky bílé, kde mirčino trápení popsal, a kterou Mejla Hlavsa zhudebnil – i on věděl, o kom ta báseň je.

Krtek

Vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 3.10.2012, číslo 44, online: najezd.9e.cz

Nájezd
+ CD příloha

Pozor, počet Vašich piv je: (počet doplňte)

Zprávičky

- 3.10. akce: UMĚNÍ PŘEKladu - MARTINA CHMELOVÁ - VÝSTAVA FOTOGRAFÍ. Adresa: Gorazdova 3, Praha 2
- 3.10. akce: básník Ticho - Café v lese, start: 20:00.
- 13.10. v sobotu se koná v Modré Vopici koncert kapel: Kočkolit, Kluci z Lásky, Mel na všechny hajzly, Sensei a Nouze. Start: 20:00, vstup 50 Kč.
- 14.10. v neděli se koná v Café v lese akce **Ztracené perly** - vystoupí VASILŮV RUBAŠ, KOPYRAJIT A JOKERS. Start: 20:00, vstup je překvapení večera.
- 18.10 se koná v Baráčnické rychtě akce **70. LET SVÁTI KARÁSKA**, vystoupí: Karel Vepřek, Chudák paní Popelková, Londýn, Dáša Vokatá, Oboroh.
- Do NÁJEZDU ČÍSLO 45 NAPIŠTE **ÓDU NA COKOLIV** (TJ. OSLAVNOU BÁSEŇ). SVÉ TEXTY POSÍLEJTE KLASICKY NA NAJEZD@GMAIL.COM.

Druhé Milkovické hudební soustředění 31.8 až 2.9.2012

Opět berte události zde popsané, spíše jako opilcovy deníkové záznamy. Myslím však, že ducha se mi zachytit podařilo, alespoň z části. Páteční stop byl nakonec naprosto skvělý. Celý den byl deštivý a v okamžiku, kdy jsem se na stop vydal, déšť značně polevil. Na Černém mostě jsem stál asi dvacet minut, načež mi zastavil chlapík jedoucí až do Kopidlna, paráda. 16 korun jsem opětoval za autobus do Libáně a před třetí jsem byl v Milkovicích. Kromě Standy, Jarmily a malého Káji (ostatní děti byli u prarodičů) tu byl ještě Mikuláš, který se tu již pár dní vyskytoval. Lidé se začali pomalu sjíždět (jako scházet, ne, že by se nalajnovalo na zrcadlo a všichni nastřelení pobíhali po okolí). Dorazili: Milánek s Violou, Krtek, Ondra, Jožin, Ivan, Žaneta, Alžběta s nějakým svým šíleným kmotřencem, jenž obdivoval Michala Davida. Byl tu též Michal (kapela Le kapr) s přítelkyní a také Luďa s Luckou, takže skutečně drtivá většina muzikantů. Baťa nedorazil, jelikož bloudil někde po Čechách, stěhoval nábytek a sháněl basu. Byl tu ale i Skřítek, což mě potěšilo, jelikož je to na improvizace ideální člověk též. Tentokrát se kromě audio nahrávky pořizovalo i video a navíc to vše běželo živě na Kozytv.cz. To vše ještě ze dvou pohledů. Pivo tu bylo opět výborné, jedenáctistupňový Krakonoš a trávy bylo dost a měli jsme i papírky. Muzika se rozjela plným proudem. Muzikanti se různě doplňovali a střídali. Na improvizovaném zpěvu jsem se střídal hlavně já s Michalem. Chvillemi vbíhal k mikrofonu i onen zmiňovaný kmotřenec a vykřikoval texty typu: Zelená je tráva, fotbal to je hra (Poranění andělů jdou do polí, na hradě Okořin apod...). Sem tam něco zapěl i Krtek a myslím, že i Jožin a i Alžběta. Opět jsem nevyhrál soutěž o nejstřízlivějšího barda hudebního soustředění. Jelo se přes celou noc a já jsem se pohodil kolem čtvrté hodiny. Ostatní ještě nějaký čas hráli a poté se pohodili též. Druhý den odpoledne po kratší produkci nás

opustili Michal se slečnou a Alžběta s kmotřencem. Na místo nich dorazil Mario a Libáňský básník Václav.

Část se vydala na průzkum Libáně a my zbylí jsme to opět rozjeli. Zahrála i tvrdě metalová kapela Do zelí zalejzátor, jejíž základy byly nastíněny již na konci Kozího mejdanu a jejíž název nosil v hlavě Milánek již nějaký ten čas. Poté, co se i ostatní vrátili, rozjela se opět jen tak nekončící produkce. Václavovi se splnil sen a tento večer byl frontmanem své kapely a musím uznat, že to znělo fakt dobře. Já jsem již nezvládal tolik rvát, jelikož mě metalové běsnění trochu vyřvalo a nachraptělo. Použil jsem tedy nějaké své básně. Poté opět tma. Spánek, kocovina, první pivo, druhé pivo a bylo opět líp. Ještě jsme pomohli Standovi s něčím na statku, najedli se ..pivo, pivo, pivo. Někteří jeli autem, já s Máriem vlakem. Shrnutí, opět naprosto úžasná akce, zkrátka odjížděl jsem s velice dobrými pocity. *Rogo*

2. report ze soustředění

Vyjel jsem s Ivanem, Ondrou a Žandou z Prahy – docela to byla zajímavá cesta, protože já znám Prahu zejména pěšky a nějaká navigace po dálnici to bylo moc – a na Ivana taky, protože v takových zákoutích Prahy ještě nebyl. Nakonec jsme společnými silami celé osádky auta do Milkovic dorazili živí, zdraví a plní dojmů z cesty.

U Standy se už hrálo, ale to mi nevadilo rozmístit PA a nazvučit ostatní nástroje. Kolem desáté bylo vše připraveno. Jak už muzikanti hráli, tak se nově příchozím moc hrát nechtělo. Koneckonců o půlnoci je hraní ve stylu funky a cajdáků v kombinaci s vypitými pivy konečně přestalo bavit, což poskytlo příležitost pro novou vlnu. To už jsem se chopil basy a začalo se. Vzpomínám si na píseň Okenuj, která svým tématem (blížíci se prohibice) byla velmi pro-rocká. Došlo i na projekt Pozdrav punku a vznikla i kapela Hlavou dolů leží kretén. Sešlo se zde i dost nástrojů (klarinet, harmonika, housle, spousta perkusí...) čímž se zvuk obohacoval a hrálo se více meditativně. To bylo zajímavé, že čím více lidí umí na nástroje, tím hrají pomaleji. To rozsekla nakonec rock n' rollová smršť kolem půl čtvrté ráno. Rogo tradičně usnul v tureckém sedu a sloužil nám jako

terč různých šprýmů, jako třeba jestli když spí, tak taky básní? Poslední pokus večera (no spíše rána) byla Hypnóza, kdy jsme se Rogovi snažili vhypnotizovat do jeho snu, že je neuvěřitelně slavný a bohatý na základě svých básní (viz CD - multimedialní příloha).

Sobota byla pod mrakem. Pomohli jsme Standovi vytáhnout nějaké pytle se sušeným jílem (téma bylo shrnuto v písni Pórková polévka s jílovými knedlíčky). Po dokončené práci jsme si dali krátký jam a vyrazil jsem s Ivanem, Žandou, Ondrou, Luďou a Luckou na obhlídku Libáně spojenou s průzkumem kulturního podloubí. Když jsme dorazil, Rogo byl stále pod dojmem Do zelí zalejzátoru, který jej navíc připravil o hlas. Zase se hrálo, já řádl u mixu. Byl tam taky Václav – básník z Libáně. Přečetl nějakou báseň a nebylo to špatný, ale bylo vidět, že do mikrofону dlouho nemluvil. Odchytl jsem si ho a dal mu pár rad, co bych jako zvukař od něj potřeboval – velmi ochotně naslouchal, pak začal mluvit na mikrofon, pak začal frázovat a víc a víc se sblížoval s kapelou. Každým veršem nám vtěsával do mozků svoji zprávu – na střídačku s Rogem. Chvilími bylo cítit, jak je hudba všude okolo – nešlo nic jiného, než se dívat a patřičně otevřít pusou. To byl fakt můj nejlepší dojem večera. Hráli jsme do 3, Rogo opět usnul ve svém tureckém sedu, ale oproti pátku jen o metr blíž k pódiu.

V neděli Ivan potřeboval do Prahy na zkoušku, tak jsem si spočítal, kolik bude třeba na sbalení aparatury, a když jsem zjistil, že mám půl hodiny zpoždění, začal jsem balit. Jojo odjezd byl sice rychlejší, ale dojem stále zůstával. Takže na výběru Milkovického CD si poslechněte, jak to tam vlastně vypadalo. *Krtek*

Do prdele s realitou

Milan Koch

"Dej, Bože, aby dlouhé osamocení člověka bylo zrušeno"

V Zahradním městě
mezi bílými košilemi
panelových třešní
hledám tvé Ano
mezi polárkovými dorty
tvých zamrazených retů
nedaleko čokoládové továrny na
pneumatiky
hledám tvůj stín
který není na prodej
mezi štrpcatými skleničkami
nahého parku
dutých paží chci slyšet
tvé svolení
k velké souloži s realitou
Rabínský Veletopičí vyklepej
ve své pekelné kotelně
do žebratého topení

s tváří od uhlí
svou neprůhlednou
vyrovnanost
zády ke knihám
noha na roštu
Velební tajemna
nauč nás jinak myslet
v člověčím klidu
v hlubokém míru
nauč nás jinak jednat
ne s pocitem stroje
s touhou po automatizaci
novorozeňat
sirotků lidskosti
kterým zmizela do nenávratna
citlivost srdce
ruka na ruce
vystup mezi nás ze své bytosti
ztiš náš pitvající mechanismus
proměň modré nebe v modré
nebe
zelenou louku v zelenou louku
požehnej člověku člověkem
Bezhlavá těla
bílá v bílé
kdy už konečně přestane být
člověk
cizincem mezi lidmi
Stále dobýváme
a rozvracíme své city
se štětcem před zrcadlem
kde vytrvale padá stín
svísele
a vítězně
Všeliká místa
kam vstoupila
noha naše
žádný proti nám
a nikdo s námi
Náš zpěv se již neobrací
k těm kteří kráčeli před námi
k těm kteří se snažili být lidmi
ze svých
představ
k těm kteří trpěli a naříkali

skrčeně
v nekonečné trýzni koloběhů
utrpení
dívající se vyděšeně do
slunečních hodin
Říkám z tohoto místa touhy
po strojích
z této pozice nakažení
od které směřujeme k jiné
opičárně
že je třeba poslat tuto realitu
do prdele
a Být
jen Být
ne nějakým něčím
ne močovou rourkou
ne filtrem od plynové masky
nebo stojatou vodou
uprostřed vlnící se trávy
ale Být
samostatným
neosobním
ne prázdným čekajícím
zástupem
ale uvolněnou řekou
odpadem nezkalenou
prázdnou a bez omezení
ne v přehradních nádržích
schovávat svou sílu
ne v čase dělníků stojících
opodál
v přivlastcích na
regulovaných březích
nebo v posloupnosti strojů
žádný relativní svět
ale skutečnost
musíme chtít
musíme znovu
a znovuoběhovat skutečnost
a uchopit všechno nebo nic
být
být
být
být
a jít
vzhůru k Zenitu cest.